

Михалаки Георгиевъ.

Шаренъ свѣтъ.

Хумореска.

огнището въ дѣдовата Лозанова кжца бѣше свѣтнало отъ накладения огънь. Едни отъ пламъцитѣ издигаха своитѣ езици доста нависоко, като че догонваха искритѣ, които излизатъ отъ комината, другитѣ се помжчатъ да се издигнатъ и току се снишатъ пакъ и взематъ да се увиватъ около догорѣлитѣ угарци. Блѣдо-синкавата тѣхна свѣтлина, заедно съ буйната червена жаръ на другитѣ, представя скромността и обикновената смъртностъ на еднитѣ и блѣскавината и величието на другитѣ. И тукъ, както и у хората: тѣзи, които се издигатъ много нависоко, току погледнешъ, следъ малко, паднатъ въ пепельта. На тѣхно мѣсто други се издигатъ.

Около самото огнище бѣха насѣдали нѣколко души: кой на камъкъ, кой на столче, кой на земята. Едни отъ тѣхъ смучеха своитѣ лулички, други ровѣха изгорѣлата и охладнѣла пепель, а трети дѣлаха клечки съ своитѣ привързани бритвички, които клечки най-подиръ, или пречупваха, или пѣкъ забждаха въ земята. Освенъ по-възрастната мжжа челядь на дѣда Лозана, край огнището имаше едно ново лице, което бѣше гостъ тая вечеръ у дѣдовата Лозанова кжца. Този новъ гостъ бѣше чичо